

Kroniek van kunst & cultuur

Verlies

THEATER One Song

Voordat het publiek de grote zaal van de Rotterdamse Schouwburg binnengaat, is er een mededeling. De bedenker en regisseur van *One Song* vertelt dat een van de medewerkers aan de voorstelling daags voor deze uitvoering plotseling is overleden. Gezamenlijk is er besloten om toch te spelen, en de avond wordt aan hem opgedragen. Zo nestelt zich een wrede, actuele werkelijkheid in een bestaand theaterstuk dat gaat over rouw.

De Vlaamse theatermaker Miet Warlop maakt het in de herinnering aan iemand anders die veel te jong gestorven is: haar broer, die twintig jaar geleden een eind aan zijn leven maakte. Warlop deed dat op uitnodiging van NTGent, waar artistiek leider Milo Rau theatermakers vraagt voor een persoonlijke bijdrage aan de reeks *Histoire(s) du Théâtre* over het belang van theater. Daarvoor keerde ze terug naar de performance die ze meteen na het overlijden van haar broer creëerde en waarmee haar carrière begon, waarbij de schok en het verdriet zijn omgezet in een theatraal, fysiek gevecht met de voortsnellende tijd. De vorm daarvan is, net als het eerdere werk van de als beeldend kunstenaar opgeleide Warlop, een wonderlijke performance, concreet in handelingen en metaforisch in betekenis.

One Song is een absurdistische mix van een woest popconcert en een vreemd sportevenement. In een open ruimte met een helle stadionverlichting en een kale tribune treden vijf sportief geklede figuren aan. Na een opwarming begeven ze zich elk naar een eigen toestel, waar musiceren alleen mogelijk blijkt als het samengaat met lichamelijke inspanning. De toetsenist kan alleen bij zijn instrument als hij opspringt vanaf een springplank, de bassist als hij vanuit liggende positie push-ups doet en de drummer moet heen en weer rennen tussen de onderdelen van zijn drumstel. Een speaker begeleidt de prestaties geestig met non-stop gemurmel door een megafoon in een onverstaanbaar quasi-Frans. Een eenzame, bebaarde cheerleader doet pompon-dansjes en houdt borden op met aanmoedigingskreten. En op de tribune voert een groepje luidruchtige supporters met voetbalsjaals synchroon een doorgaande choreografie uit van ritmisch applaudiseren, uitgelaten armgezwaaai, juichend opspringen en moedeloos neerzigen.

Het geluid dat de performers produceren komt samen in één vuig, opzweepend popnummer dat is vastgelopen in een herhaling. *Run for your life, untill you die... untill I die... untill we all die* versta je in de uitgespuwde tekst van de zanger die op een lopende band rent. Genadeloos tikt een metronoom op het podium door, in een grillig wisselend tempo dat een vermoeide musicus/

atleet vergeefs probeert te vertragen. Het resultaat is een indrukwekkende protestschreeuw, gevat in levensenergie. En voorzien van stille stamelwoorden op de aanmoedigingsborden van de cheerleader. Die begint met woorden als 'hey', 'go' en 'never', en sluit af met het aangrijpende wanhoopsword 'if' dat hij uiteindelijk kapotgooit. In de Rotterdamse Schouwburg eindigden de uitgeputte performers in tranen, net als sommige toeschouwers. Een collectieve beleving van universeel verlies, hoeveel meer belang kan het theater krijgen?

Marijn van der Jagt

Op 6 en 7 maart in het Internationaal Theater Amsterdam, tournee in Vlaanderen: mietwarlop.com

van af in *Silver Haze*. Franky's vader is de bron van haar trauma: ze werd zwaar verminkt in een brand in een pub in Londen, en misschien was zijn minnares daarvoor verantwoordelijk. In ieder geval liet de vader Franky en haar zus in de steek door vlak na de brand ervandoor te gaan met de minnares met wie hij ook nog een zontje kreeg. Naast de gasmaskerjongen is er de vriend van Franky's zus, Leah (Charlotte Knight), van wie zij, Leah, een geslachtsziekte oploopt doordat hij ontrouw was, waarna Leah prompt moslima wordt. Ook snauwt deze vriend Franky alles wat slecht is toe wanneer zij in het openbaar verschijnt met een jonge vrouw, haar nieuwe liefde, Flo (Esmé Creed-Miles).

Michiel Devijver

Wonderwerk

FILM Silver Haze

Sacha Polak, die eerder *Hemel* en *Dirty God* maakte, opent haar nieuwe film met een bizarre seksscène die in ieder geval in mijn hoofd onwillekeurig de toon zet: een gespierd mannenlichaam, het hoofd gehuld in een gasmasker, boven op de hoofdpersoon, Franky (Vicky Knight). Het geheel is gehuld in een waas van rood licht. Op de geluidsband klinkt opzweepende dansmuziek. Zie hier de man als monstrueuze figuur, althans zo komt het over, misschien ingegeven door de tijdgeest, of, irrationeel, door mijn eigen schuldige geweten. Hoe dan ook, later in het verhaal is Franky helemaal klaar met alle mannen en bijt ze de gasmaskerjongen toe: 'Jij maakte van mij een lesbienne!' Geen enkele man, behalve de onschuldige, autistische Jack (Archie Brigden), komt er goed

Boven: *One Song* van regisseur Miet Warlop;

rechts: Vicky Knight als Franky en Esmé Creed-Miles als Florence in *Silver Haze* van regisseur Sacha Polak

